

- 4) udział produkcji kooperacyjnej w ogólnej wartości produkcji,
- 5) stopień złożoności procesów produkcyjnych,
- 6) wartość środków trwałych brutto i stopień ich wykorzystania,
- 7) posiadanie przez zakład pracy statusu przedsiębiorstwa przemysłu obronnego,
- 8) zaliczenie zakładu pracy do przedsiębiorstw o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej.

§ 4. 1. Organ uprawniony do przyznawania wynagrodzenia kierownikowi ustala wysokość jego wynagrodzenia zasadniczego z uwzględnieniem wysokości premii (innego składnika wynagrodzenia o charakterze premii) wypłacanej w ciężar kosztów, przewidzianej w zakładowym systemie wynagradzania, zwanej dalej „premią”.

2. Jeżeli wysokość premii przekracza 30% wynagrodzenia zasadniczego, kierownikowi przyznaje się stawkę wynagrodzenia zasadniczego odpowiednio niższą od maksymalnej stawki tego wynagrodzenia przewidzianej w zakładowym systemie wynagradzania.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli podstawa wymiaru premii obejmuje oprócz wynagrodzenia zasadniczego również inny składnik wynagrodzenia.

§ 5. Organ, o którym mowa w § 4 ust. 1, określa wysokość wynagrodzenia zasadniczego i premii kierowni-

ka, uwzględniając ocenę działalności zakładu pracy i pracy kierownika, a w szczególności

- 1) wyniki finansowe i relacje ekonomiczne uzyskiwane przez zakład pracy,
- 2) zgodność prowadzonej działalności ze statutowymi zadaniami zakładu pracy,
- 3) prowadzoną przez zakład pracy politykę cen,
- 4) realizację programu oszczędnościowego i obniżki kosztów,
- 5) wdrażanie przez zakład pracy postępu organizacyjno-technicznego.

§ 6. Zwiększa się najmniejszą rozpiętość stawek wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników na stanowiskach nierobotniczych, określoną w art. 9 ust. 3 pkt 2 ustawy. Rozpiętość ta wyrażona stosunkiem stawki w najniższej kategorii zaszerogowania do stawki w najwyższej kategorii zaszerogowania nie może być mniejsza niż 1:3.

§ 7. Ilekcć w rozporządzeniu jest mowa o właściwych ministrach, rozumie się przez to również kierowników urzędów centralnych oraz zarządy centralnych związków spółdzielczych.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii *W. Jaruzelski*

205

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI I OBRONY NARODOWEJ

z dnia 20 lipca 1984 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie obliczania wydatków w postępowaniu karnym.

Na podstawie art. 555 § 1 Kodeksu postępowania karnego (Dz. U. z 1969 r. Nr 13, poz. 96 i z 1982 r. Nr 16, poz. 124 i Nr 41, poz. 273) i art. VI § 2 przepisów wprowadzających Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1969 r. Nr 13, poz. 97, z 1982 r. Nr 35, poz. 228 i z 1983 r. Nr 44, poz. 203) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Sprawiedliwości i Obrony Narodowej z dnia 12 kwietnia 1972 r. w sprawie obliczania wydatków w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 18, poz. 132) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Ryczałt za doręczanie wezwań i innych pism wynosi za postępowanie przygotowawcze oraz za każdą instancję po 200 zł, a jeżeli w sprawie występuje więcej niż jeden oskarżony — po 120 zł od każdego z nich.”

2) w § 3:

a) pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„1) w granicach jednej miejscowości:

a) za konwój zwyczajny — 120 zł,

b) za konwój wzmocniony — 200 zł”

b) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) z jednej miejscowości do drugiej:

Strefa konwoju	Konwój zwyczajny	Konwój wzmocniony
do 25 km	280 zł	400 zł
do 50 km	360 zł	600 zł
do 75 km	480 zł	720 zł
do 100 km	640 zł	1 000 zł
do 150 km	880 zł	1 400 zł
do 200 km	1 280 zł	1 920 zł
do 250 km	1 520 zł	2 240 zł
do 300 km	1 760 zł	2 560 zł
do 350 km	1 880 zł	2 760 zł
do 400 km	2 280 zł	3 400 zł
do 450 km	2 520 zł	3 680 zł
do 500 km	2 700 zł	3 840 zł
do 600 km	3 150 zł	4 280 zł
do 700 km	3 500 zł	4 720 zł
do 800 km	4 200 zł	5 300 zł
do 900 km	4 550 zł	5 850 zł
do 1 000 km i powyżej	4 850 zł	6 280 zł

3) w § 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ryczałt za przechowanie przedmiotów zajętych w postępowaniu karnym i złożonych w składnicy organów prowadzących postępowanie wynosi 200 zł. Ryczałt ten pobiera się tylko jeden raz w toku całego postępowania”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1984 r.

Minister Sprawiedliwości: *L. Domeracki*
Minister Obrony Narodowej: *F. Siwicki*

206

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 25 lipca 1984 r.

w sprawie prowadzenia rejestru instytucji upowszechniania kultury oraz ewidencji placówek upowszechniania kultury.

Na podstawie art. 13 ust. 11 ustawy z dnia 26 kwietnia 1984 r. o upowszechnianiu kultury oraz o prawach i obowiązkach pracowników upowszechniania kultury (Dz. U. Nr 26, poz. 129) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rejestr instytucji upowszechniania kultury prowadzi się dla instytucji objętych przepisami ustawy z dnia 26 kwietnia 1984 r. o upowszechnianiu kultury oraz o prawach i obowiązkach pracowników upowszechniania kultury (Dz. U. Nr 26, poz. 129).

§ 2. Ewidencję placówek upowszechniania kultury prowadzi się dla placówek objętych przepisami ustawy, o której mowa w § 1.

§ 3. 1. Wniosek o wpis do rejestru lub zgłoszenie do ewidencji powinno być przedstawione w terminie 30 dni od dnia utworzenia instytucji (placówki).

2. Złożenie wniosku lub zgłoszenie do ewidencji powinno nastąpić w terminie 14 dni od dnia powstania okoliczności uzasadniających dokonanie wpisu.

§ 4. Rejestr instytucji (ewidencja placówek) upowszechniania kultury udostępniany jest do wglądu każdemu, kto wykaże w tym swój interes prawny.

§ 5. W księdze rejestrowej instytucji upowszechniania kultury wpisuje się w odrębnych rubrykach:

- 1) numer kolejny wpisu,
- 2) datę wpisu do rejestru,
- 3) nazwę i siedzibę instytucji,
- 4) nazwę i siedzibę jednostki organizacyjnej tworzącej instytucję,
- 5) przedmiot, zakres i teren działania instytucji,
- 6) imię i nazwisko dyrektora (kierownika) instytucji oraz imiona i nazwiska jego zastępców,
- 7) opis zajmowanej nieruchomości (liczbę izb i powierzchnię),
- 8) źródła finansowania instytucji,
- 9) wzmianki o poprawkach i zmianach w statucie instytucji,
- 10) wzmiankę o likwidacji instytucji,
- 11) datę wykreślenia instytucji z rejestru.

§ 6. 1. Wpis do rejestru następuje — z zastrzeżeniem ust. 2 — na wniosek jednostki organizacyjnej tworzącej instytucję upowszechniania kultury.

2. Instytucje tworzone i prowadzone przez rady narodowe oraz naczelne i centralne organy administracji państwowej rejestrowane są z urzędu. Rejestracja instytucji z urzędu dokonywana jest po przedstawieniu danych wymaganych do wniosku o wpis instytucji do rejestru.

§ 7. Wniosek o wpis do rejestru powinien zawierać dane potrzebne do wypełnienia poszczególnych rubryk rejestru. Do wniosku o wpis do rejestru powinny być dołączone odpisy dokumentów będących podstawą wpisu, a w szczególności akt o utworzeniu instytucji oraz jej statut.

§ 8. O wpisie do rejestru lub odmowie wpisania do rejestru organ rejestrowany zawiadamia w ciągu 14 dni od daty dokonania wpisu jednostkę organizacyjną, która utworzyła instytucję upowszechniania kultury.

§ 9. W księdze ewidencyjnej placówek upowszechniania kultury wpisuje się w odrębnych rubrykach:

- 1) nazwę i siedzibę placówki,
- 2) datę przyjęcia placówki do ewidencji,
- 3) nazwę i siedzibę jednostki organizacyjnej, w której skład wchodzi placówka,
- 4) przedmiot i zakres działania placówki,
- 5) źródła finansowania placówki,
- 6) wzmiankę o likwidacji placówki.

§ 10. Przyjęcie do ewidencji następuje na wniosek jednostki organizacyjnej, która utworzyła placówkę.

§ 11. W zgłoszeniu do ewidencji należy podać dane potrzebne do wypełnienia karty ewidencyjnej.

§ 12. W postępowaniu o wpis do rejestru (zgłoszenie do ewidencji) stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *K. Zygułski*